ΜΑΪΟΣ: μήνας τῶν λουλουδιῶν

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Μάϊος ἢ Μάϊης εἶναι ἡ ὀνομασία τοῦ πέμπτου μῆνα τοῦ ἔτους κατὰ τὸ Γρηγοριανὸ καὶ Ἰουλιανὸ Ἡμερολόγιο.

Ἡ λέξις «Μάϊος» ἀποτελεῖ ἐξελληνισμὸ τῆς λατινικῆς λέξεως «Μάζης» ποὺ δόθηκε στὸν μῆνα αὐτό. Ὡς πρὸς τοὺς λόγους τῆς ὀνοματοδοσίας αὐτῆς ἐπικρατέστερες εἶναι οἱ γνῶμες τῶν κάτωθι:

1. Τοῦ Πλουτάρχου, ὁ ὁποῖος ὑποστηρίζει ὅτι ἡ ὀνομασία αὐτὴ ὀφείλεται στὴν μητέρα τοῦ Ἑρμοῦ, τὴ Μαία (λατιν. Μάζα), ἐπειδὴ ὁ μῆνας αὐτὸς ἦταν ἀφιερωμένος στὸν Ἑρμῆ καὶ

2. Τοῦ Ὀβιδίου, ὁ ὁποῖος φρονεῖ ὅτι ἡ ὀνομασία τοῦ μηνὸς προέρχεται ἀπὸ τὴν λέξι «Ματζέστας», ποὺ σημαίνει «μεγαλειότατος».

Ὅπως γιὰ κάθε περίπτωση (μῆνα, ἑορτή, κοινωνικὸ θεσμὸ κλπ.), ἔτσι καὶ γιὰ τὸ Μάϊο ὑπῆρχαν παλαιότερα στὴ Μῆλο σώζωνται μέχρι σήμερα ἕνα πλῆσώζωνται χέχρι σήμερα ἕνα πλῆθος προλήψεων, δοξασιῶν καὶ ἐθίμων πού, καθὼς καὶ στὴν ὑπόλοιπη Ἑλλάδα, ὀφείλονται σὲ τρία κυρίως αἴτια:

1. Στὸ ὅτι λόγω ὑπονηχίας (Μάης — Μάγια), ὁ Μάϊος θεωρεῖται ὡς ὁ κατ' ἐξοχὴν μήνας τῆς Μαγείας.

2. Σὲ ὑπολείμματα προχριστιανικῶν ἐθίμων καὶ δοξασιῶν. Καὶ

3. Στὴν ἰδιαίτερη ψυχοσύνθεση, τὶς παραδόσεις, τὶς ζωγραφικὲς καὶ βιοτεχνικὲς συνθῆκες τῆς κάθε Κοινωνίας καὶ ἐν προκειμένῳ τῆς Κοινωνίας τῆς Μήλου.

Ἀπὸ τὰ Μαγιάτικα ἔθιμα τῆς Μήλου, ἄλλα εἶναι πανομοιότυπα μὲ τὰ ἔθιμα ἄλλων ἑλληνικῶν περιοχῶν, ἄλλα παρουσιάζουν ἀξιοσημείωτες παραλλαγὲς καὶ ἄλλα εἶναι ἀποκλειστικῶς Μηλέϊκα.

Ἀφίνοντας τὴν πρώτη κατηγορία, θὰ ἀναφερθοῦμε στὰ τῆς δευτέρας καὶ τρίτης, ὅσα βεβαίως ἀπὸ γεροντότερους κατωρθώσαμε νὰ πληροφορηθοῦμε καὶ ὅσα διατηροῦνται στὴ μνήμη μας ἀπὸ προσωπικὲς ἀντιλήψεις καὶ βιώματα.

Ἀπὸ τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτομαγιᾶς, οἱ κοπέλλες ἰδίως, κάνουν τοὺς «Μάηδες» δηλαδὴ στεφάνι μὲ διάφορα ἄνθη τῆς ἐποχῆς, μαζί μὲ φύτρο ἢ στάχυα σιταριοῦ καὶ κριθαριοῦ, γιὰ νὰ φέρουν εὐφορία στοὺς καρποὺς τῆς γῆς καὶ ἕνα σκόρδο γιὰ τὸ «μάτι», δηλαδὴ πρὸς ἀποφυγὴν τῆς βασκανίας.

Ὅταν βραδυάση, παίρνουν τὸ «Μάη» καὶ μπαινοβγαίνουν τρεῖς φορὲς ἀπὸ τὸ σπίτι. Βγαίνοντας λένε τίς λέξεις! «Ὄξω ψύλλοι καὶ μιαρά» καὶ μπαίνοντας «μέσα πλούτη καὶ χαρά». Κατόπιν κρεμοῦν τὸ Μάη σὲ περίοπτη θέσι στὸ μπαλκόνι ἢ πάνω ἀπὸ τὴν κεντρικὴ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ. Ἐκεῖ μένει κρεμασμένος μέχρι νὰ καῆ στὶς «φωτάρες τοῦ Κυργιαύγουστου», δηλ. στὶς φωτιὲς ποὺ ἀνάβουν τὴν 31ην Αὐγούστου καὶ τίς πηδοῦν γιὰ νὰ ἀποχαιρετίσουν τὸ Καλοκαίρι καὶ γιὰ νὰ μὴ κρυώνουν τὸ χειμῶνα.

Τὸ πρωῒ τῆς Πρωτομαγιᾶς ἐφρόντιζαν νὰ ξυπνοῦν καὶ νὰ σηκώνωνται πολὺ πρωΐ, γιατὶ ὅσοι ξυπνοῦσαν μετὰ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου θὰ «κορνιάζανε» ὅλο τὸν μῆνα. («Κόρνιασμα» λέγεται ἡ νέκρωσις τοῦ προοριζομένου γιὰ ἀναπαραγωγὴ αὐγοῦ τῆς κόττας καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἡ ἀδράνεια τῶν αἰσθήσεων, ἡ ἔλλειψις δραστηριότητος, ζωτικότητος καὶ εὐεξίας).

Κατόπιν μόλις ξυπνοῦσαν ἔκοβαν ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴ «Μαγιοκουλούρα», ποὺ τὴν εἶχαν ζυμώσει καὶ παξιμαδιάσει μαζί μὲ τὰ κουλούρια καὶ τίς «καλασοῦνες» τῆς Λαμπρῆς συνήθως ἀπὸ τὴ Μεγάλη Πέμπτη καὶ ἔτρωγαν ἄπλυτοι, πρὶν βγῆ ὁ ἥλιος, κυττάζοντας πρὸς τὴ θάλασσα «γιὰ νάναι ἀσθέρτοι στσοὶ δουλειές των».

Τὸ πρωῒ τῆς Πρωτομαγιᾶς ἐπίσης κρεμοῦσαν μέσα στὸ σπίτι πίσω ἀπὸ τὴν κεντρικὴ πόρτα τοῦ σπιτοῦ ἕνα κλαδί κέδρο μὲ «κερδόκουκικο» γιὰ νὰ φέρη στὸ σπίτι κέρδος. Ἀκόμα στερέωναν στὸ φεγγίτη τῆς πόρτας, δένοντάς τη στὴ σιδεριὰ μὲ σπάγγο, μιὰ «κουβαρασκέλα», δηλαδὴ βολβὸ φυτοῦ «οὐργινία ἡ παραθαλασσία» γιὰ νὰ φέρη στὸ σπίτι τύχη. Τὴν ἔδεναν στὸ φεγγίτη γιὰ νὰ μπορῆ νὰ βλαστήση, πρᾶγμα ποὺ ἐθεωρεῖτο πολὺ «γουρλίδικο».

Ὅταν συναντοῦσε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο στὸ δρόμο ἢ στὸ σπίτι συναγωνίζονταν ποιός θὰ πρωτοπῆ! «Σὺ κορμὸς κι' ἐγὼ φτερό, νὰ πετῶ στὸν οὐρανό», πιστεύοντας ὅποιος τὰ ἔλεγε πρῶτος, ὅτι ἔτσι ἐξησφάλιζε τὴ δική του «ἀσθερτωσύνη» καὶ ὅτι κατεδίκαζε τὸν ἄλλο σὲ «κόρνιασμα» γιὰ ὅλο τὸ μήνα.

Τόσο τὴν ἡμέρα τῆς Πρωτομαγιᾶς, ὅσο καὶ τίς ἑπόμενες ἡμέρες, παρέες νεαρῶν τίς νύχτες κλέβουν τοὺς «Μάηλες» ἀπὸ τὰ σπίτια κοριτσιῶν, ἰδίως ἐκείνων γιὰ τὰ ὁποῖα ὑπάρχει αἰσθηματικὸ ἐνδιαφέρον ἐκ μέχτες κλέβουν τοὺς «Μάηδες» ἀπὸ ἢ τοὺς ἀνταλλάσσουν καὶ τοὺς μπερδεύουν μὲ τοὺς «Μάηδες» ἄλλων σπιτιῶν, ἢ τοὺς συγκεντρώνουν ὅλους σὲ μέρη πολυσύχναστα, ὅπως ἦσαν οἱ κούνιες τῆς Λαμπρῆς ἢ ἀκόμα τοὺς φέρνουν ὅλους σὲ κανένα φουρνόσπιτο τῆς γειτονιᾶς ὅπου τοὺς κρεμοῦν στὸν «πανιστή» τοῦ φούρνου, δηλαδὴ σὲ μακρυὰ ράβδο, στὴν ἄκρη τῆς ὁποίας εἶναι δεμένο μεγάλο κομμάτι πανί, ποὺ τὸ βρέχουν καὶ σβήνουν τὰ ὑπολείμματα ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τοῦ φούρνου πρὶν φουρνίσουν τὰ ψωμιά.

Τὰ κορίτσια τότε,, φαινομενικῶς θυμωμένα, ἀλλὰ κατὰ βάθος εὐχαριστημένα, γιατὶ μαντεύουν ἢ γνωρίζουν τὸν δράστη καὶ τὰ αἰσθήματά του, ψάχνουν νὰ βροῦν τὸ Μάη των μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι τοῦτο θὰ ἀποτελέση εὐκαιρία συναντήσεως μ' αὐτῶν καὶ ἀνταλλαγῆς λίγων γλυκῶν βλεμμάτων καὶ λόγων...

Τὸ Μάϊο γενικῶς δὲν πρέπει νὰ γίνωνται γάμοι γιὰ νὰ μὴν πιάνουν τοὺς νεονύμφους τὰ μάγια. Ἐξαιροῦνται ὅμως ὅσοι γενήθηκαν Μάϊο μῆνα. Γι' αὐτοὺς ἰσχύει τὸ γνωμικὸ «Μάη γεννήθηκα καὶ μάγια δὲν φοβοῦμαι». Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ ἀπαγόρευση τῶν γάμων τὸ Μάϊο δὲν ὀφείλεται μόνο στὸ φόβο τῶν μελλονύμφων καὶ τῶν οἰκείων των στὰ μάγια, ἢ στὸ ὅτι «Τὸ Μάη παντρεύονται οἱ γαϊδάροι», ἀλλὰ καὶ σὲ ὑπόλειμμα προχριστιανικῶν δοξασιῶν καὶ συγκεκριμένα ρωμαϊκῆς συνηθείας σύμφωνα μὲ τὴν ὁποίαν ὁ Μάϊος ἦταν μήνας πένθους ἐφ' ὅσον κατ' αὐτὸν ἐτελοῦντο τὰ «Λεμούρια», δηλαδὴ τελετὲς γιὰ τὸν ἰλασμὸ τῶν ψυχῶν τῶν νεκρῶν.

Ἐπίσης τὸν μῆνα αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ φυτεύωνται λουλούδια. Καὶ τοῦτο γιατὶ τὸ φύτευμα συμβολίζει τὴν ταφή καὶ ὅποιος φυτεύει λουλούδια «τὸ Μάη ποὺ πιάνουνε τὰ μάγια, θὰ κατεβῆ στὸν τάφο».

Ἐξ ἄλλου, οἱ ζημίες ποὺ προκαλοῦν στὰ σιτηρά οἱ βροχὲς τοῦ Μαΐου, εἶναι ἡ ἀφορμὴ τοῦ γνωμικοῦ «Στὼν ἀμαρτωλὼν τὴ χώρα (ἢ στὸν ἔρημο τόπο) τὸ Μάη μῆνα βρέχει».

Ἄλλη πρόληψη ἀπαγορεύει ὅσους ἔχουν μοναχογυιὸ ἢ μοναχοκόρη, νὰ τοῦ κόβουν καινούργια ροῦχα. Τὸ σχετικὸ γνωμικὸ ξεκάθαρα ἀποφαίνεται ὅτι «τὸν Αὔγουο στο νὰ μὴ βιαστῆς...τὸ Μάη νὰ μὴν κόψης».

Ἄλλη πάλι πρόληψη ἀπαγορεύει τὴν κουρὰ τῶν αἰγοπροβάτων «γιὰ νὰ μὴ λωλαθοῦνε». Τοῦτο ἀσφαλῶς θὰ ὀφείλεται στὴν παρατήρηση τῶν κτηνοτρόφων ὅτι πολλὲς φορὲς παρουσιάζουν ἀνησυχία καὶ «ἀπογάλισμα» τὰ αἰγοπρόβατα ποὺ κουρεύονται τὸν Μάϊο, πρᾶγμα ὅμως ποὺ δὲν ὀφείλεται σὲ μάγια, ἀλλὰ σὲ κρυολογήματα τῶν κουρεμένων ζώων κατὰ τίς μαγιάτικες ψύχρες, ποὺ ὄχι μόνο δὲν εἶναι σπάνιες, ἀλλὰ καὶ ἀρκετὰ τσουχτερές.

Λόγῳ τῆς πρώϊμης ὡριμάνσεως τῶν σιτηρῶν καὶ ἰδιαίτερα τοῦ κριθαριοῦ, ὁ Μάϊος εἶναι στὴ Μῆλο ὁ κατ' ἐξοχὴν μήνας τοῦ θερισμοῦ. Μᾶς τὸ θυμίζει τὸ γνωμικό: «Πές μου πότε μπαίν' ὁ Μάης, νὰ σοῦ πῶ πότ' ἔχεις θέρος», καθὼς καὶ τὸ δίστιχο: «Ἐμπῆκ' ὁ Μάης ἔμπηκε, ὅπου θερίζουν ὅλοι καὶ δὲν ἀδειάζω νὰ σὲ δῶ καθημερινὴ καὶ σκόλη».

Ὅπως εἴπαμε καὶ στὴν ἀρχή, ὁ Μάϊος, σύμφωνα μὲ τίς προλήψεις τοῦ λαοῦ μας, εἶναι ὁ μήνας τῆς Μαγείας. Ἰδιαιτέρως ὅμως γρουσούζικες εἶναι οἱ ἑξῆς ἡμερομηνίες του: 1η, 6η, 7η, 8η, 14η καὶ 25η.

Τίς ἡμέρες αὐτὲς, καθὼς γράφουν τὰ παλαιὰ κατάστιχα «ὁ γενηθεὶς οὐ ζήσεται, ὁ ἀσθενὴς οὐκ ἀναστήσεται, ὁ ποιῶν γάμους οὐ προκόψη, ὁ πραγματευόμενος οὐ κερδίση».

Παρ' ὅλα τὰ ἀνωτέρω, στὴν πραγματικότητα ὁ Μάϊος εἶναι ὁ ὡραιότερος μήνας τοῦ χρόνου, ὁ μήνας τῶν λουλουδιῶν καὶ τῆς ἀνανεώσεως τῆς φύσεως, ὅπου ὅλα τὰ πλάσματα τῆς Δημιουργίας φαίνονται χαρούμενα, ζωηρά, ὄμορφα καὶ νεανικά. Ἔστω κι' ἂν ἡ νεανικότητα αὐτὴ εἶναι πολλὲς φορὲς παροδικὴ καὶ ἀπατηλή. Κι' ἴσως νὰ μὴν ἔχη ἄδικο ὁ τόσο ἐπιφυλακτικὸς καὶ ἐπιγραμματικὸς κατὰ τὴν ἔκφραση τῶν ἀπόψεών του μπάρμπα - Μανοῦσος Δρούγκας (ἢ Κουρκούλης), ὅταν λέγη ὅτι «Τὸ Μάη βοῦδι μὴ δεχτῆς καὶ τὴ Λαμπρὴ γυναῖκα κι' ἂν εἶναι κι' ἑκατὸ χρονῶ, θαρρεῖς πὼς εἶναι δέκα».

ΕΝΩ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ Ο ΑΓΩΝ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΔΥΝΑΤΗ Η ΜΕΤΑΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΡΚΙΝΟΥ ΑΠΟ ΤΑ ΖΩΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ

ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΟΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΣ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ. ('Ιθ. ὑπ.). Παρὰ τὸ γεγονός, ὅτι ἡ ἐφετεινὴ σύνοδος τῆς ἀντικαρκινικῆς ἑταιρίας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἐδὲν ἔγραψαν αἰτία διὰ τὴν γνωστοποίησιν αἰασθήποτε σημαντικῆς προόδου ἡ ζωτικῆς σημασίας ἀνακαλύψεως εἰς τὸν τομέα τῆς καταπολεμήσεως τοῦ καρκίνου, μία ἀνακοίνωσις, ἡ ὁποία ἐγένετο ὑπὸ τῆς ἐρευνητρίας ἐπιστήμονας δόκτορος Ὄλιβ Νταίηβις ἔφερεν εἰς τὸ προσκήνιον — μὲ ἀρκετὰ δραματικὸν τρόπον — μίαν πιθανότητα ποὺ ἰδυνατὸν νὰ μετεβάλη ὡρισμένας ἀπόψεις ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ὁριστικῆς καταπολεμήσεως τῆς ἐπαράτου αὐτῆς νόσου.

Ἡ ἀνακοίνωσις τῆς δρος Νταίηβις, ἡ ὁποία εἶναι καθηγήτρια τῆς ζωολογίας τοῦ πανεπιστημίου Πιεφνιπιοῦ, ἀφεώρα «τὴν μεταδοτικότητα τῆς λεμφοματώσεως εἰς τὰ θηλαστικά». Τὸ πρωγραμμὸν δέ ἦτο, ὅτι τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ σπειραματόζωα τῆς ἰατροῦ, εἰς τὰ ὁποῖα μεταδίδθη ἡ φοβερὰ ἀσθένεια, ἦτο καὶ ὁ ἴδιος της ὁ ἑαυτός.

Ὅπως ἀνέφερεν ἡ ἴδια ἐνώπιον τῆς συνόδου τῆς ἀντικαρκινικῆς ἑταιρίας, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου ἠσχολεῖτο μὲ πειράματα, ἐπὶ τῆς πορείας τῆς λεμφοματώσεως εἰς τὰς ὄρνιθας, παρακολουθοῦσα καὶ τὴν «συμπεριφορά» τοῦ ἰοῦ ποὺ προκαλεῖ αὐτήν. Ὁ ἴδιος αὐτός, διεκηρύνησεν ἡ ἰατρός, εἶναι ὁ κύριος αἴτιος τῆς ἀναπτύξεως καλοήθων ὄγκων εἰς τὰ πτηνά. Οὐδεὶς τὴν ἐποχήν ἐκείνην, εἶχεν ἐκφράσει καὶ τὴν παραμικροσέραν ὑποψίαν, ὅτι ἡ μορφὴ αὐτὴ τοῦ καρκίνου τῶν πτηνῶν ἠδύνατο νὰ μεταδοθῆ ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ἐπὶ ἔτη ὁλόκληρα ἡ ἐπιστήμων εἰργάζετο μὲ τὰ παρασιτόζωα της, ἐρχομένη, ὡς ἦτο φυσικόν, εἰς ἄμεσον ἐπαφὴν μὲ αὐτά, παρὰ τὸ γεγονός, ὅτι τὰ ἐμόλυνε μὲ ἐνέσεις μὲ τὸν ἴδιον ἰόν, διὰ νὰ προβαίνη εἰς τὰς παρατηρήσεις της.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΣΥΜΠΤΩΜΑΤΑ

Τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς ἀσθενείας ἐνεφανίσθησαν εἰς τηγιάτρὸν τὸ ἔτος 1953. Ὑπεσήμανε συγκεκριμένως ὅτι οἱ ἀδένες τοῦ λαιμοῦ της καὶ κάτω ἀπὸ τοὺς βραχίονας της εἶχαν διογκωθῆ. Εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν ἔδωκε σημασίαν λόγῳ ὅμως τοῦ ὅτι ἡ διόγκωσις συνεχίζετο, ἡ δόκτωρ Νταίηβις ὑπεβλήθη εἰς ὑστολογικὴν ἐξέτασιν. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο νὰ πιστοποιηθῆ ὅτι αὐτὴ ἔπασχεν ἀπὸ λεμφοβλάσσωμα, ὄγκων δηλαδή, ὁ ὁποῖος μακροσκοπικῶς εἶχε τὴν ἰδίαν σύνθεσιν μὲ τοὺς ὄγκους τῶν ἀσθενῶν ὁμοίθων της...

Συμφώνως πρὸς τοὺς περισσοτέρους ἰατροὺς, ποὺ τὴν ἐξήτασαν καὶ κατὰ τὰς παρατηρήσεις τῆς ἰδίας, ὁ ἰός, ὁ ὁποῖος προσέβαλε τὰ παυφαμματόζωά της, προσέβαλε καὶ τὴν ἰδίαν, εἰσελθὼν εἰς τὸν ὀργανισμόν της, κατὰ τὰς γενομένας ἐξετάσεις, ἀπὸ ἀπειροελαχίστην ἀμυχὴν τὴν ὁποίαν πιθανὸν νὰ εἶχε εἰς τὴν χεῖρα της, ἢ εἰς οἱονδήποτε ἄλλον σημεῖον ποὺ ἦλθεν εἰς ἐπαφὴν μὲ τὰ ἀσθενῆ ζῶα. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν τριῶν ἐπομένων δέκα ἐτῶν ἡ ἰατρὸς ὑπεβάλλετο εἰς ἐνταντικὴν ἀκτινοθεραπείαν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον συνέπεισεν εἰς τὴν συγκράτησιν, κατὰ κάποιον τρόπον, τῶν ὄγκων εἰς τὸ αὐτὸ μέγεθος. Ἡ θεραπεία ὅμως αὐτὴ δὲν φαίνεται νὰ ἠμπόδισε καὶ τὴν ἐξάπλωσιν τῆς ἀσθενείας: διότι, ὡς ἀνέφερεν ἡ ἰδία, ἀριθμὸς οἰδημάτων ἔχουν παρουσιασθῆ ἐδῶ καὶ μερικὰ ἔτη εἰς τὴν κνήμην της.

Πέραν τῆς τραγικῆς περιπτώσεως ὅσον ἀφορᾶ τὸ πρόσωπον τῆς Ἀμερικανίδος ἐπιστήμονος, τὸ ἐπιστημονικὸν ἐνδιαφέρον τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς εἶναι μεγάλον. Διότι ἡ περίπτωσις της πιθανὸν νὰ σημαίνη ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι εἶναι δυνατὸν νὰ «κολλήσουν» καρκίνον ἀπὸ ζῶα, τὰ ὁποῖα ἔχουν προσβληθῆ ἐκ τῆς ἀσθενείας αὐτῆς εἰς τὴν φυσικήν των ζωήν. Φυσικὰ εἶναι πάντοτε δυνατὸν νὰ πράκεται διὰ μίαν ἁπλῆν ὅσον καὶ σπανίαν σύμπτωσιν. Ἀλλὰ ἡ ὁμοιότης τῆς συνθέσεως τῶν ὄγκων, οἱ ὁποῖοι παρουσιάσθησαν εἰς τὸ σῶμα της καὶ ἐκείνων ποὺ ἡ ἰδία ἐπιμελεῖται εἰς τὰ πειραματόζωα τῆς μὲ τὸν ἰόν τῆς λεμφοματώσεως κάμνει τοὺς ἰατροὺς νὰ κλίνουν ὁλονὲν καὶ περισσότερον πρὸς τὴν περίπτωσιν τῆς μεταδόσεως τῆς ἀσθενείας ἀπὸ τὰ ζῶα εἰς τὴν ἐπιστήμονα, πρᾶγμα ποὺ διὰ τεθῆ σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν τῶν ἐρευνητῶν ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου, ὅταν φυσικὰ ἐπιβεβαιωθῆ πλήρως.

Ο ΚΑΡΚΙΝΟΣ ΚΑΙ Ο ΕΓΓΑΜΟΣ ΒΙΟΣ

Τὴν περίπτωσιν τῆς ἐπεδρᾶσεως τῆς ἰδιωτικῆς ζωῆς ἑνὸς ἀτόμου εἰς τὰς πιθανότητας προσβολῆς του ἐκ καρκίνου ἀνέλυσαν ἐπίσης εἰς σχετικήν του ἀνακοίνωσιν ὁ Ἀμερικανὸς ἰατρὸς δόκτωρ Τζ. Νέξ, ἀπὸ τὴν Νέαν Ὀρλεάνην, ἐνώπιον τοῦ συνεδρίου τῆς ἀντικαρκινικῆς ἑταιρίας. Ὁ ἐν λόγῳ ἐπιστήμων ἐπέρασε πολλὰς δεκαετίας τῆς ζωῆς του μελετῶν τὰ αἴτια ποὺ ἐπροκάλεσαν τὸν θάνατον 115.000 καθολικῶν καλογραιῶν εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας. Ὁ ἐρευνητὴς δὲν ἐξεπλάγη φυσικὰ καθόλου ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι τὸ ποσοστὸν καρκίνου τῶν πνευμόνων τὸ ὁποῖον ἐπεσήμανε μεταξὺ τῶν καλογραιῶν ἦτο χαμηλότατον, δεδομένου ὅτι αὐταὶ δὲν εἶχον κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς των κάμει χρῆσιν καπνοῦ, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται ὡς προκαλῶν τὴν μορφὴν αὐτὴν τοῦ καρκίνου. Ἀντιθέτως ὅμως ὁ ἰατρὸς ἀνεκάλυψεν ὅτι αἱ μοναχαὶ εἶχον προσθληθῆ ἢ εἶχον προδιάθεσιν μεγαλυτέραν τοῦ καινικικοῦ, εἰς τὸν καρκίνον τοῦ στήθους, τῆς μήτρας καὶ τῶν ὠοθηκῶν πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀπέδωσεν εἰς τὴν ἄγαμον ζωήν των. Ἡ ἄποψις αὐτὴ σημειωτέον ὑποστηρίζεται ἀπὸ πολλοὺς Ἀμερικανοὺς ἰατρούς. Οὗτοι λέγουν συγκεκριμένως ὅτι ἡ μεταβολὴ τῆς παραγωγῆς ὁρμονῶν, ποὺ παρατηρεῖται κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐγκυμοσύνης εἰς τὰς γυναίκας, προστατεύει αὐτὰς κατὰ κάποιον τρόπον ἀπὸ τὸν καρκίνον τοῦ στήθους, τὸν μεγαλύτερον δήμιον τῶν ἐκπροσώπων τοῦ ἀσθενοῦς φύλου εἰς τὸν τομέα τῆς ἀνάπαυ ἀσθενείας. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὡς ἄνω παρατηρήσεων ὁ ἰατρὸς διεπίστωσεν ἐπίσης ὅτι αἱ θιανοῦσαι εἶχον πολὺ χαμηλὸν ποσοστὸν καρκίνου τοῦ ἐγκεφάλου. Καὶ τοῦτο, κατὰ τὸν δόκτορα Νέξ, ὠφείλετο εἰς τὴν ἄγαμον ζωήν των, δεδομένου ὅτε πολλοὶ εἶναι οἱ ἐπιστήμονες ποὺ ὑποστηρίζουν ὅτι αἱ συχναὶ ἐρωτικαὶ ἐπαφαὶ προδιαθέτουν τὸν ὀργανισμόν πρὸς τὴν σοβαρωτάτην καὶ μὴ ἐπιθεχομένην θεραπείαν μορφὴν αὐτὴν τοῦ καρκίνου...

Εἰς τὴν αὐτὴν σύνοδον τῆς ἀντικαρκινικῆς Ἑταιρίας ἀνεφέρθη καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι κατὰ τὸ σύντομα πλέον οἱ καπνοστοὶ πιθανὸν νὰ ἔχουν εἰς τὴν διάθεσιν των εἰδικὰ ἀναστολεῖς πρὸς προστασίαν των ἀπὸ τὴν παραμικροσέραν πιθανότητα προσβολῆς των ἀπὸ καρκίνον τοῦ πνεύμονος. Διότι τὰ ἀναστολεῖς αὐτὰ θὰ δύνανται νὰ ἐξουδετερώνουν τὴν πίσσαν καὶ ὅλας τὰς γνωστὰς καρκινογόνους οὐσίας τοῦ καπνοῦ.

Τὸ σωτήριον παραμυθοῦμεν ὅμως δὲν προβλέπεται νὰ τεθῆ εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ κοινοῦ πρὸ τῆς παρελεύσεως ἀρκετῶν ἐτῶν ἐρευνῶν καὶ μελετῶν...

ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΜΟΡΦΩΤΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ

11–17 ΜΑΪΟΥ

Ὡς ἤδη ἀνηγγέλθη ἀπὸ 11-17 τρέχοντος θὰ συνέλθη εἰς Ἀθήνας τὸ ἀνὰ διετίαν καλούμενον συνέδριον τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Μορφωτικοῦ Ἱδρύματος, τὸ ὁποῖον προεδρεύεται ὑπὸ τοῦ πρίγκιπος Βερνάρδου τῆς Ὀλλανδίας.

Εἰς τὸ συνέδριον τοῦτο (τοῦ ὁποίου πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιτροπῆς εἶναι ὁ ἐπὶ πολλὰ ἔτη συμπολίτης μας κ. Κάρολος Ἀρλιώτης, Διοικητὴς τῆς Κτηματικῆς Τραπέζης καὶ ἐπίλεκτον στέλεχος διαφόρων ὀργανισμῶν) θὰ μετάσχουν περὶ τοὺς 500 ἀντιπρόσωποι ἐκ τοῦ πνευματικοῦ κόσμου Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς.

Βασικὸν θέμα τοῦ συνεδρίου θὰ εἶναι: Ἡ ζωντανὴ κληρονομιὰ τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος. Αἱ ἐργασίαι τοῦ συνεδρίου θὰ συνδυασθοῦν μὲ μελέτην τῆς Βυζαντινῆς Ἐκθέσεως καὶ περιοδείαν εἰς τὰ κυριώτερα ἐπαρχιακὰ κέντρα.

Μέχρι τοῦδε τὸ Εὐρωπαϊκὸν Μορφωτικὸν Ἵδρυμα εἶχε τὴν πρωτοβουλίαν ἢ ἐνίσχυσε πολλὰς ἐκδηλώσεις, μεταξὺ τῶν ὁποίων:

1) Τὴν συγκόντρωσιν τῆς Τουλουζῆς, μὲ συμμετοχὴν 400 μελετητῶν ἀπὸ 18 χώρας καὶ θέμα «Πρὸς ποίαν κατευθυνσιν πρέπει νὰ ἐξελιχθῆ ἡ εὐρωπαϊκὴ κοινωνία;».

2) Τὸ συνέδριον τῶν Βρυξελλῶν, μὲ συμμετοχὴν 450 μελετητῶν καὶ θέμα «τὴν εὐρωπαϊκὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν τοῦ 21ου αἰῶνος».

3) Διεθνῆ συζήτησιν, διεξαχθεῖσαν εἰς τὸ Παρίσι, μὲ θέμα «τὴν ἀστικὴν καὶ ἠθικὴν διαμόρφωσιν τοῦ πολίτου τῆς ἡνωμένης Εὐρώπης».

4) Συνέδριον εἰς Ὀλλανδίαν διὰ τὴν μελέτην τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἐπιδράσεως εἰς τὰς κοινωνικὰς ἐξελίξεις.

5) Διαγωνισμὸν εἰς Γαλλίαν διὰ τὴν καλυτέραν «συνηγορίαν ὑπὲρ τῆς ἡνωμένης Εὐρώπης».

6) Εὐρωπαϊκὰς συναντήσεις 40—50 προσώπων πρὸς ἐπεξεργασίαν σχεδίων διὰ τὴν ὀργάνωσιν λαϊκῶν πανεπιστημίων εἰς διαφόρους χώρας, διαρκείας 10 ἡμερῶν, μὲ συμμετοχὴν ἐκπροσώπων ὅλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων.

7) Ὑποτροφίας εἰς καλλιτέχνας, ἐπιστήμονας, δημοσιογράφους.

8) Χρηματοδότησιν τοῦ ἐν Ἀμβούργῳ Ἰντιτιούτου πρὸς ἔκδοσιν μεγάλου λεξικοῦ τοῦ «Θησαυροῦ Ἑλληνικῆς Γλώσσης».

9) Φωτογραφικὰς ἐκθέσεις περὶ τῆς «Εὐρωπαϊκῆς οἰκογενείας».

10) Ἀνταλλαγὴν νέων μεταξὺ εὐρωπαϊκῶν πόλεων.

Ἐν γένει τὸ Εὐρωπαϊκὸν Μορφωτικὸν Ἵδρυμα ἐνισχύει καὶ προάγει πᾶσαν προσπάθειαν τείνουσαν εἰς τὴν σύσφιγξιν τῶν σχέσεων τῶν Εὐρωπαϊκῶν λαῶν καὶ ἰδίως τῶν νέων.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗ

ΡΟΥΜΑΝΙΔΕΣ ΖΩΓΡΑΦΟΙ

Τοῦ συνεργάτου μας κ. ΤΑΚΗ Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

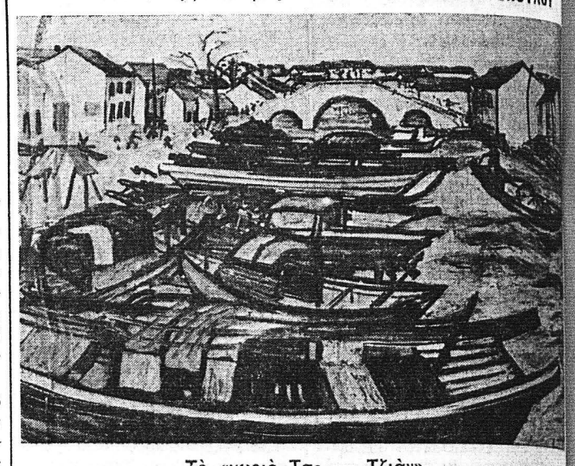

Τὸ «χωριὸ Τσε — Τζιάν»

Κατὰ τὸ τελευταῖο μου ταξίδι, στὸ Βουκουρέστι, εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ παρευρεθῶ, στὰ ἐγκαίνια τῆς ἔκθεσης τῶν ἔργων τῆς Ρουμάνας ζωγράφου Τζίνας Χάτζιου, — Πόπα, ποὺ ἔκαμε κατὰ τὴ δίχρονη παραμονή της στὴ Λαϊκὴ Κίνα, ἐπάνω σὲ κινέζικα θέματα.

Ὁ πρόεδρος τῆς «Ἕνωσης Ρουμάνων Καλλιτεχνῶν», ἀκαδημαϊκὸς Ἴων Ζαλέα, παρουσιάζοντας τὰ ἔργα τῆς Τζίνας, ἐτόνισε τὴν «πολύπλευρη δυναμικότητά της καὶ τὴ ζωντάνια τῶν δημιουργημάτων της, ποὺ ἀντέχουν καὶ στὴν πιὸ αὐστηρὴ κριτική». Καὶ πράγματι, ἡ Τζίνα Χάτζιου — Πόπα, παρ' ὅλη τὴν παιδιάτικη μορφή της, τὴ γεμάτη καλωσύνη, εἶναι ἕνα ἀνήσυχο πολύμορφο καὶ ἐρευνητικὸ πνεῦμα. Ἴσως σ' αὐτὸ νὰ συνετέλεσε τὸ ἀγροτικὸ περιβάλλον τῶν παιδικῶν της χρόνων. Γεννήθηκε στὸ χωριὸ Μπουζὸρ τοῦ Γαλατσιοῦ, μὲ τοὺς πολύχρωμους ὁρίζοντές του τὸ 1924, ἀπὸ γονεῖς ἀγρότ